

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 43. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm2102/facsimile.pdf (tilgået 28. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

(43)

tiene hans Fader og ham, og stet forfage
Walhals rige Suder. Der Hofund herte det
Ord som Hervor havde i Lande, da kom det
ham i Sind, at eie hende til Kone, og saa
fete med Frænders Raad. God Kærlighed
var mellem de Ægtefolk og de avlede tvende
Sønner, hin ældste Angantyr, og Heidrek
den Anden. Begge bleve de store Mænd og
sterke, vittige og væne, men den Skilsmisse
var dem imellem, at Angantyr blev sin Fa-
der lig ubi Sind, og fik Yndest af alle, men
Heidrek virkede tværtimod det Onde han
mægtede, og slægtede saa paa Modrenesfræn-
der, og var elsket af Hervor allene. Der
Heidrek voksede til, blev han udsendt at op-
fofres hos Gissur, en klogtig og vaabendjær-
v Jette, der fødtes han op til sit atrende Nar
og forfremmedes saa i Størke og alskens
Ibdrætter, at Ingen kunde kaldes hans Jæv-
ning, men i Sindelag blev han den Samme.

Det var engang, at Hofund gjorde et
køstelig Gilde og bod til sig alle Stormænd
i Riget, uden Gissur og hans Fostre. Det
fortrød Heidrek storlig paa, og lovede at spil-
de Gammen i Sal, og om Aftenstid, der
Mænd sad over Drikkebord, kom han gan-

(44)

gende ind til Manges Harm. Hofund Kon-
ge gik tidlig at sove, men Gæsterne sadde
efter, da slottedde Heidrek sig ned fra Hoi-
sædet midt paa Bænken, og som ham ei
skortede Klogt, vidste han saa at tale Mænd
imellem, at der blev Trætte og Bulder, og
enddog Angantyr stillede Mange tilfreds, og
gede dog Heidrek saa en Gæst, at han slog
sin Nabo ihjel. Da lo han første Gang og
mælte, at ei var Gildet priseligt, naar rød
Væde ei randt paa Dug, thi, siger han,
ligeligt er det, at de som drikke saamegen
god Vædse give Husbonden nogen igen.
Ei tyktes dog Hofund saa, thi han demte
Heidrek at være fredløs af Riget; ei nyttede
det, hvad Hervor talde imod. Heidrek
maatte da gange af Land og hans Moder
fulgte ham paa Bei, men der de skiltes, gav
hun ham Lirking og bed ham vel at fare.
Angantyr var og gangen med og fulgte ham
længere, men som de nu ginge og taledes
ved, da kom og Talen paa den Adskillighed
som var mellem Hofund og Hervor, og det
mælte Heidrek: fredløs gjorde min Fader
mig, men vist skal jeg gøre Noget derimod,
som ham værst skal synes og han sent skal

